

GARABANDAL NIEUWSBRIEF

Nr. 13 Februari 2004 Een uitgave van de Stichting Garabandal Centrum Nederland.

Postbus 271, 2280 AG Rijswijk. K.v.K. 27184198 Email: maryann@wanadoo.nl Website: www.garabandal.nl
Tel. 06-20445819 - Rek. 55.94.77.716 België: 750-9537649-82. Redactie en Pelgrimsvervoer: Wim Langeveld.
J.P. Gouverneurlaan 43, 2171 ES Sassenheim. Tel 0252-214191 - Rek. 3572.31.678 - Giro 1468018
Email: w.langeveld@worldonline.nl Rie van der Ven Fonds 3572.12.959 (voor minder draagkrachtige pelgrims)

VOORWOORD

Beste Garabandal-vrienden,

In de 1^e Boodschap van Garabandal op 18 Oktober 1961 werd door de hemel gevraagd dikwijls het H. Sacrament te bezoeken. Wie even doordenkt begrijpt dat het een hemelse bevestiging is dat de Heer werkelijk Tegenwoordig is in de geconsacreerde Hostie(s).

Om ons zwak geloof te versterken zijn er door de hele kerkgeschiedenis heen Eucharistische wonderen gebeurd. Denken wij maar bijvoorbeeld aan Lanciano, Het mirakel van Amsterdam 16 Maart 1345, de Miraculeuze Hostie van de Niervaart 13^e eeuw (Breda) enz. .

Het heilig Gelaat van Jezus Christus verscheen in het H.Sacrament in India is wel het meest recente. Dit geloofs versterkende wonder zal voor de lezer een aanmoediging om waar het mogelijk is het H. Sacrament te bezoeken. .

Kostbare herinneringen Vele bewoners en pelgrims hebben tijden de verschijningen buitengewone gebeurtenissen meegemaakt. De zoekgeraakte sleutel van Maximina, de tante Conchita is één van de vele. De kinderen van Garabandal gingen met de Moeder Gods om alsof het hun eigen aardse moeder was. Maria heeft zich vooral gemanifesteerd als onze hemelse Moeder voor wie aardse zaken niet vreemd waren. Tijdens haar verschijningen vertelde zij de meisjes dat Garabandal haar sterk deed herinneren aan het Nazareth van 2000 jaar geleden, In 1961 was Garabandal nog ongerept primitief. Met de koeien, geiten, balkende ezels in de primitieve, steenrijke straatjes. De open hardvuren, het halen van het hooi uit de bergen met een soort slee ingesmeerd met paardenvet enz. De landelijke rust in dit afgelegen dorp ver van de stedse beschaving.

Getuigenissen van Benjamin Gomez. Deze Spaanse boer, een man recht door zee, heeft vele extasen van de meisjes meegemaakt. Met eenvoudige woorden vertelt hij wat hij gezien heeft gezien. Ik heb hem in 1976 leren kennen in Garabandal. Hij had daar een klein huisje en ging alleen in de winter naar zijn huis aan de kust terug. Hij kreeg veel bezoek van pelgrims die vroegen wat hij had gezien tijdens het wonder van de Hostie op de tong van Conchita, op 18 - 19 Juli 1962. Steeds opnieuw het zelfde verhaal vertellen dat ging hem vervelen. Hij had toen een kleine bandrecorder aangeschaft. En draaide dan voor de geïnteresseerde bezoeker zijn getuigenissen af.

Het probleem van de geestesverwarring van de zieneressen uit Garabandal wordt belicht door de uiterst deskundige psychiater, Dr. Ricardo Puncernau.z.g.

INHOUD:

- ▶ Het heilig Gelaat van Jezus Christus verscheen in het H. Sacrament.
- ▶ Kostbare herinneringen - Uit de annalen van Garabandal.
- ▶ Getuigenissen van Benjamin Gomez over de gebeurtenissen in Garabandal.
- ▶ Het probleem van de geestesverwarring van de zieneressen te Garabandal.
- ▶ Aanbidding in Nederland.

Hierin schrijft hij o.m. dat de meisjes een soort kerkelijke hersenspoeling hebben ondergaan en daardoor alles gingen ontkennen werd door de vorige bisschop van Santander, Mgr. Juan Del Val Gallo z.g. indirect bevestigd.

In Oktober 1995 bezocht de Duitse uitgever Albrecht Weber met Conchita Mgr. Del Val in Santander. Deze verklaarde dat hij persoonlijk zonder enige twijfel in de bovennatuurlijkheid van de gebeurtenissen van Garabandal geloofde. Hij verontschuldigde zich op de meest deemoedige wijze bij Conchita voor alles, wat haar ten onrechte aan leed door de vertegenwoordigers van de Kerk in het verleden is aangedaan en vroeg haar hiervoor persoonlijk om vergeving...

Hartelijk dank voor uw steun op Rek. **3572.31.678**
Wim Langeveld, voorzitter.

11 Febr. 2004 feest van O.L.Vrouw v. Lourdes.

De Boodschappen van Garabandal

18 Oktober 1961 - Deze Boodschap bevestigde dat het belangrijk is veel offers te brengen en boete te doen en vaak het **H. Sacrament** te bezoeken Als eerste punt werd gezegd dat de mensen goed moesten leven en als ze dat niet deden, zouden ze daarvoor een zware straf over zich afroepen. Er werd gewaarschuwd dat de beker steeds voller raakte en dat, wanneer de mensen niet veranderden deze straf niet meer te vermijden is.

18 Juni 1965 - Bij monde van de H. Michaël klaagde O.L.Vrouw dat haar eerste boodschap niet serieus genomen was en zij waarschuwde dat dit haar laatste Boodschap zou zijn. Ze zei dat de beker die eerst steeds voller raakte, nu aan het overlopen was. Zij deelde mede, dat veel priesters, bisschoppen en kardinalen op de weg van het verloren gingen en vele gelovigen met zich meenamen.

Zij betreurde het dat steeds **minder** belang werd gehecht aan de **H. Eucharistie**.

Ze zei dat we Gods toorn door onze inspanningen van ons af zouden wenden als we in oprechtheid er om vroegen, onze verzoeken zouden worden ingewilligd.

Haar laatste woorden waren een aansporing om meer offers te brengen en het **lijden van Jezus te overwegen**.

HET HEILIG GELAAT VAN JEZUS CHRISTUS VERSCHEEN IN HET H. SACRAMENT

Getuigenis van de pastoor, pater Johnson Karoor

Graag zou ik tot stichting van de gelovigen beschrijven hoe een menselijk gezicht - waarvan men gelooft dat het gelaat is van Jezus Christus in een Hostie verscheen, welke in de monstrans voor aanbidding was uitgesteld op het altaar de Malankarese katholieke parochie-kerk van de H. Maria in Chirattakonam, (De Malankarese Orthodoxe Kerk was gesticht in de staat Kerala (India) door de apostel St. Thomas rond 52 na Christus)

Op de 28e April 2001, hielden wij, zoals gewoonlijk een novene tot de H. Judas Tadeus in de parochie-kerk van Chirattakonam. Rond 8:49 plaatste ik het H. Sacrament in de monstrans en begonnen wij de aanbidding. Gedurende de

aanbidding zag ik drie stippen op het Allerheiligste Sacrament. Ik stopte met het bidden en vanuit een innerlijke bewogenheid kon ik alleen maar naar de Hostie kijken. Na het novenegebed gaf ik de gelovigen de zegen met het H. Sacrament. Daarna vroeg ik aandacht van de gelovigen voor de monstrans en zij getuigden dat zij drie stippen op het Allerheiligste zagen. Ik vroeg de gelovigen om te blijven bidden en zette ik het H. Sacrament in het tabernakel.

Op Maandag de 30ste April droeg ik de H. Mis op en de volgende dag ging ik naar Trivandrum. Nadat ik uit Trivandrum was teruggekeerd op Zaterdag 5 Mei 2001, opende ik de kerk voor de liturgische dienst. Ik kleepte mij aan en opende het tabernakel. Onmiddellijk bemerkte ik de figuur van een menselijk gezicht in gele kleur in de Hostie. Ik wist niet wat ik moest doen.

2.

Ik bleef enige seconden staan. Ik vroeg de gelovigen neer te knielen en te bidden. Eerst dacht ik dat het iets was wat ik alleen had opgemerkt. Ik hield het H. Sacrament in de monstrans en vroeg de misdienaar of hij iets zag in het H. Sacrament.. "Ik zie een figuur", zei hij. Ik zag de gelovigen geconcentreerd naar de monstrans kijken terwijl zij opletend de afbeelding bekeken.

Wij begonnen de aanbidding. Gedurende de aanbidding zagen wij hoe de figuur zich duidelijker begon af te tekenen. Ik had niet meer de kracht om iets tegen de gelovigen te zeggen. Ik was enige tijd helemaal van slag en ik kon mijn tranen niet in bedwang houden

Gedurende de aanbidding is het bij ons de gewoonte een stuk uit de H. Schrift voor te lezen en daarover te mediteren.. De passage welke ik voor mijn ogen kreeg bij het openen van de bijbel was Johannes 20:24-29: Jezus die aan de Heilige Thomas verschijnt en hem vraagt naar zijn wonden te kijken. Hoewel ik de passage las, was ik niet in staat een preek te houden. Ik zei slecht een paar woorden en sloot de godsdienstoefening af. Voordat ik de H. Mis ging opdragen in de parochie van Kokkodu. belde ik een fotograaf op en vroeg hem een foto te maken van het H. Sacrament met het menselijk gelaat. Daarna namen wij een andere foto, dan een derde. Binnen twee uren waren de foto's ontwikkeld en afgedrukt.

Op al de drie foto's was er een duidelijk verschil te zien wat betreft de helderheid van de figuur. De figuur werd langzamerhand helderder en helderder. Sindsdien zijn er vele mensen gekomen om het H. Sacrament te aanbidden, welke in de monstrans was uitgesteld op het altaar, de sacrale plaats van de kerk.

Verklaring gegeven door de Aartsbisschop Mgr. Cyril Mar Baselios Aangaande de Eucharistische gebeurtenis in de H. Maria Malankarese Katholieke Kerk in Chirattakonam.

Mijn geliefde broeders en zusters in Jezus Christus,

Daar wij allen getuige waren van deze buitengewone tekenen welke zich manifesteerde in het H. Sacrament, geplaatst in de monstrans op ons altaar voor aanbidding, voel ik mij verplicht U enige toelichting te geven om dit unieke teken beter te verstaan.

De Katholieke kerk gelooft en leert dat Onze Heer Jezus Christus werkelijk tegenwoordig is in het H. Sacrament. Sinds de instelling van de H. Eucharistie door Onze Heer bij zijn Laatste Avondmaal, heeft de kerk zich altijd gehouden aan dit geloof in de Eucharistie, en de liturgische Eucharistische viering in praktijk gebracht. De Katholieke Kerk gelooft dat de aanwezigheid van Jezus Christus in de Heilige Eucharistie werkelijk is, maar sacramenteel. Bijgevolg, door zijn tegenwoordigheid in de gedaanten van Brood en Wijn, wier zelfstandigheid is veranderd in zijn Lichaam en Bloed, geloven wij dit op basis van Jezus eigen woorden en handeling gedurende zijn Laatste Avondmaal. Daarom geloven wij dat Onze Heer Jezus werkelijk tegenwoordig is in de H. Eucharistie. Het is in feite geen nieuw geloof in de kerk maar een geloof dat wordt aangenomen en gepraktiseerd vanaf het begin van de kerk. En dit Eucharistisch Geloof bezet een centrale plaats in het leven van de Katholieke Kerk.

Kostbare herinneringen - uit de annalen van Garabandal

Alhoewel de tegenwoordigheid in het H. Sacrament sacramenteel is en werkelijk, is het niet mogelijk voor onze zintuigen het gewaar te worden. Maar het is mogelijk voor de Heer, om zich voor ons merkbaar aanwezig te doen zijn door tekenen, welke voor onze zintuigen waarneembaar zijn.

Vele voorbeelden van deze waarheid worden in de evangeliën vermeld, met betrekking tot zijn verschijningen aan zijn leerlingen na zijn verrijzenis, welke nog altijd een bevestiging zijn dat de Heer verrezen is.

Maar het moet gezegd worden dat het geloof van de Kerk in de Tegenwoordigheid van Onze Heer in het H. Sacrament niet is gebaseerd op een of ander buitengewoon teken, dat zichtbaar gemaakt zou kunnen worden door Gods eigen providentiele zorg voor Zijn volk, noch op de voorwaarde dat zulke tekens ons gegeven zou worden. Integendeel, ons geloof in de Eucharistische tegenwoordigheid van Onze Heer, is gebaseerd op zijn eigen woorden tijdens het Laatste Avondmaal.

Het is tegen deze achtergrond dat wij hebben te accepteren en te begrijpen dit grote Eucharistisch teken, van welke wij, hier tegenwoordig, getuigen zijn. Wij allemaal zien het persoonlijk en duidelijk in het licht van ons geloof dat Onze Heer Jezus Christus en niemand anders tegenwoordig is in de Eucharistie. De figuur van het gelaat van een mens hier in de H. Hostie, concluderen wij, moet het gezicht zijn van onze Heer Jezus Christus. Van onze kant moeten wij ons Eucharistische geloof ferm vasthouden en met een diepe overtuiging. Indien iemand dit verschijnsel zou willen verklaren op andere redelijke gronden veroordelen wij deze poging niet. Maar als wij geen enkele menselijke tussenkomst kunnen vinden, welke in de gebeurtenis actief is, zou het redelijk en wijs zijn te geloven dat Onze Heer ons een speciale sacramenteel teken heeft gegeven door een bijzondere tussenkomst.

Voor ons gelovigen wat wij hebben gezien is iet wat wij altijd geloofd hebben. Onze werkelijke aandacht zou nu gericht moeten zijn op deze vraag waarom geeft Onze Heer dit unieke en buitengewoon teken. Wij moeten in gebed nadenken over de betekenis van dit heilig teken. Als Onze Heer tot ons spreekt door ons een teken te geven, verwacht Hij een antwoord van ons. Terwijl wij allen te samen bidden en zoeken naar een antwoord, dragen wij ons dankgebed aan God op en aanbidden wij Hem met eerbied voor zijn welwillende zorg en liefde voor ons. □

Address:
St. Mary's Malankara Catholic Church
Chirattakonarn, Thalachira P.O.
Koffarakara, Kollarn Dist. - 691 546
Kerala, South India
Phone: 0474-402780

Nagenoeg geen enkel huis in San Sebastian de Garabandal is in dezelfde toestand als 43 jaar geleden toen de verschijningen voor het eerst begonnen. Met de

toestroom van bezoekers, de verkoop van bezit en de bouw van nieuwe huizen, zijn de economische omstandigheden zo verbeterd, dat nu bijna alle woningen geheel of gedeeltelijk zijn verbouwd. Het huis van Maximina, de tante van Conchita, vormt geen uitzondering, behalve één ding. De voordeur, die door de tijd en het weer oud en

lelijk is geworden, is dezelfde als in 1961. Maximina, die tegenwoordig een gedeelte van het jaar een appartement in Santander bewoont, kon zich best veroorloven om de deur te vervangen, maar vanwege de volgende geschiedenis, heeft zij besloten dat niet te doen.

Op zekere dag, in 1961 of 1962, ging Conchita weg om in de weilanden te werken, die hoger in de bergen gelegen waren. Een uur later verliet Maximina haar huis om zich bij haar te voegen, maar terwijl zij de deur achter zich afsloot, liet zij de sleutel in het slot achter. Verschillende uren later keerde Maximina terug en zij ontdekte dat de sleutel verdwenen was. Zij zocht overal, maar zonder resultaat.

De twee volgende dagen had Maximina geen sleutel en zij besloot uiteindelijk, op de derde dag, haar probleem voor te leggen aan Conchita. Het was eenvoudig genoeg om de H. Maagd te vragen waar de vermiste sleutel was. Kort daarna viel Conchita 's nachts in extase, vlakbij het huis van Maximina.

Omstanders konden haar tot de H. Maagd horen spreken over de sleutel, maar omdat de meisjes in extase altijd in lage, nogal hese fluisteringen spraken, konden de mensen niet opmaken wat zij zei. Iemand moest hebben gehoord dat de zieneres sprak over de stapel houtblokken bij de voordeur en ging met een zaklantaarn zoeken, maar vond niets. Enkele ogenblikken later liep Conchita naar de voorkant van het huis en met haar hoofd scherp naar achteren gebogen en haar ogen naar boven gericht, reikte zij naar beneden in de stapel houtblokken en haalde er de verloren sleutel uit te voorschijn. Daarna, nadat zij hem omhoog had gehouden naar de H. Maagd, met het kruisbeeld in haar andere hand, en terwijl zij nog naar boven keek, stak zij de sleutel in een behendige beweging regelrecht in het slot van de deur.

Maximina had haar sleutel weer terug, precies op de plaats waar zij die had achtergelaten en veel meer. "Je ziet dat mijn deur heel oud is," zei Maximina, "maar om deze reden heb ik die nog. En de sleutel ook." Zoals zo vaak gebeurde in Garabandal, had de H. Maagd eenvoudige, gewone voorwerpen tot zeer kostbare herinneringen gemaakt

Getuigenis van Benjamin Gomez over de gebeurtenissen in Garabandal.

Uit het boek van Ramon Pérez: 'Le village parle' (Het dorp spreekt). Benjamin Gomez - landbouwer (Geboren in 1903)). Woonde in de winter in Pesues (provincie Santander) en in de zomer in Garabandal. In het dorp werd Benjamin gerespecteerd om zijn ernst en wijsheid. Hij stierf in 1978 op 75-jarige leeftijd.

Zijn getuigenis aan Ramon Pérez

Luister, ik ga u niet vertellen over het wonder van de zichtbare Communie, want dat heb ik reeds verschillende keren verteld en mijn verhaal is opgenomen en gepubliceerd. Het zal voor u voldoende zijn om mijn getuigenis over te nemen en om toe te

voegen wat ik u nu ga zeggen.

Vallen - afwezigheid van verwondingen:

Men heeft vaak gezegd dat de meisjes werden gemanipuleerd. Dan stel ik de vraag: hoe zou men ze gedurende de 16 of 18 maanden, waarin de extases dagelijks en zo talrijk voorkwamen, kunnen sturen? Ik zal niet spreken van duizenden, maar wel honderden... Hoe zou men hen zo vaak op de knieën kunnen laten vallen met zo'n kracht, dat men zou kunnen denken dat dit vallen elektrisch in beweging was gezet, en dat alles zonder ooit gewond te raken, ondanks de stenen die er op onze wegen liggen? En hoe zou dat mogelijk zijn geweest met zoveel getuigen erbij?

Verandering van gelaatsuitdrukking: Maar laten we kijken naar een ander aspect van het probleem. Als de meisjes in extase waren veranderde hun gelaatsuitdrukking. Hun gezicht

zag er heel anders uit. Ik herinner me met name Mari-Loli: wanneer men haar in extase zag en daarna in haar normale toestand, was het verschil heel frappant en zeer groot. De verandering bestond hierin, dat op het moment van de extase er een zeer grote schoonheid van haar afstraalde. Waarom en hoe veranderde hun fysieke uiterlijk? Wat gebeurde er? Met welke wereldse middelen is dat mogelijk? Ik weet dat ik van veel dingen onkundig ben, maar ik ben van mening dat het niet gemakkelijk is om een gezicht een schoonheid te geven als dat van de meisjes, wanneer zij in extase vielen. En dat gebeurde bij alle extases die ik heb meegemaakt.

De manier van lopen:

Wij weten allen, dat zij soms in gewone pas liepen en andere keren heel snel, zo snel, dat niemand hen kon volgen. Als

men daar toch in slaagde, dan kwam dat omdat men had gerend, terwijl zij zich heel gemakkelijk schenen te verplaatsen, zonder veel inspanning, alsof zij zaten! Of zelfs of zij in zekere zin sliepen! Want bij hen deed zich tenslotte geen enkele fysieke verandering voor. Noch hun ademhaling, noch iets anders gaf aan dat zij zojuist gerend hadden!...

Geen enkele kortademigheid. Wij die hen volgden, snakten naar adem, maar zij niet. Het maakt niet uit wie van het dorp het bevestigt, als hij maar de waarheid wil vertellen. Want men moet de feiten rustig en kalm onderzoeken. En als dat alles wat ik u zojuist heb verteld niet van God komt, dan zou ik degene die me een natuurlijke verklaring kan geven, zeer erkentelijk zijn.

Het achteruit lopen:

Nu ga ik u iets anders vertellen. En veel mensen hebben dat die dag gezien. De meisjes klimmen in extase naar de Pijnbomen. Wij zijn daar een ogenblik gebleven. Ik kan me niet precies herinneren hoelang. Werkelijk, zoals ik al zei, ik heb er nooit aan gedacht dat ik dit alles eens zou moeten vertellen. Dan lopen zij achteruit van de Pijnbomen vandaan. Zij komen aan het eind van een pad, dat aan de ene kant uitkomt bij de Pijnbomen en aan de andere kant verder naar het dorp loopt, met een tamelijk sterke helling. Degene die deze helling heeft gezien kan u vertellen dat het niet alleen een steile helling is, maar zelfs een zéér steile helling, tenminste voor mensen van mijn leeftijd. En dan zien wij de

kinderen vanaf de Pijnbomen achteruit naar beneden gaan. Zij zijn met z'n tweeën (ik herinner me niet meer wie het waren). Maar zij gaan met zo'n grote snelheid naar beneden, over dat rotsachtige

pad, dat het onmogelijk is om hen te volgen. Er zijn jongeren bij van verschillende leeftijd, ook van hun eigen leeftijd, maar wij zijn allemaal blijven staan om ze te zien rennen en zij kwamen heel snel aan de rand van het dorp.

Dan stel ik de vraag: hoe kunnen zij met zo'n snelheid naar beneden gaan, dat niemand hen kan bijhouden? En vooral op zulke moeilijke wegen? Wij zijn allen getuigen en ik heb hen geen enkele keer zien struikelen.

Wat gebeurde daar? Wat is dat? Ik zou heel blij zijn als iemand me dat kan uitleggen. Als degenen die het niet geloven, zeggen dat er een menselijke verklaring voor is, dan zou ik heel blij zijn, ik herhaal het, als zij mij daar een bewijs van leveren. Tot dan houd ik me aan mijn eigen oordeel en ben ik verplicht te geloven dat dit van God komt en van de H. Maagd.

Abnormale kracht:

Nog iets anders: Conchita gaat een keer naar de cuadro. Zij komt daar vanaf het dorp in extase aan; daar kom ik haar tegen. Zij blijft een moment in gebed - ik veronderstel dat, omdat zij het kruisteken maakte - vervolgens keert zij achteruitlopend terug naar het dorp. Een broer van haar- die

God al tot Zich geroepen heeft - Aniceto geheten, die iedereen hier kent, zegt tegen mij:

- Neem haar bij de arm en zeg me wat uw indruk is...

Ik pak dus haar linker arm, die zij bijna altijd tegen haar borst hield en die arm was zo dun als een lat, een arm van een meisje van twaalf jaar. Ik pak haar arm dus met twee handen, maar ik kon hem niet bewegen!... Ik zou hem zelfs niet hebben kunnen breken. Ik wist niet wat er met deze arm aan de hand was. Wat ik wel zeker wist, dat is dat zij haar arm had gebogen en dat het voor mij onmogelijk was om hem te strekken. Dat is precies zo gebeurd en ik laat het over aan degenen, die zich bevoegd achten, om hiervoor een verklaring te vinden.

Verandering van gewicht:

Bij een andere gelegenheid was ik in Torrelavega om over deze zaken te spreken. Er waren wat mensen die moesten lachen, hoewel het uiterlijk van mijn gestalte nauwelijks aanleiding geeft om te lachen. Ik heb een heel streng gezicht, ik ben zo altijd geweest. Ik kan het niet ontkennen, trouwens waarom zou ik het ontkennen, ik kan het niet veranderen, ik ben zo geboren. Wij spraken dus over de mensen, die vertelden dat het onmogelijk was om de meisjes op te tillen, wanneer zij in extase waren. Onder de aanwezigen moesten sommigen lachen, terwijl anderen de zaak serieus namen. Ik heb hun toen gezegd:

- Goed, ik wil er zekerheid over hebben. Morgenochtend vertrek ik naar het dorp en ik zal kijken of ik de zaak kan bewijzen.

Ik kom inderdaad in het dorp aan en ik waarschuw daar een kennis, een familielid van een jong meisje dat bij mij had gewerkt. Ik vraag hem of hij contact kan opnemen met de ouders van één van de zienersessen, zodat ik mijn opdracht kon vervullen. Enige tijd later valt Loli in extase. De man spreekt erover met haar vader, die tegen mij zegt:

- Ik geloof dat u hier komt om het gewicht van de kinderen te controleren? Welnu, daar is mijn dochter, probeer maar.

Ik ga achter haar staan, pak haar bij de oksels en probeer haar uit alle macht op te tillen, ik trek, duw, trek... En in die tijd, verdraaid, was ik wel wat waard. Ik weet dat ik 80 of 100 kg van de grond kon tillen, maar dit meisje daarentegen, heb ik niet kunnen bewegen.

Toen de extase voorbij was, zei haar vader:

- Kom naar boven en jij ook, Benjamin, kom achter ons aan. Wij lopen alle drie een beetje naar boven en de vader zegt tegen zijn dochter: Ga knielen en jij, zei hij tegen mij, probeer het nu. Het meisje ging knielen en ik pakte haar beet, tilde haar op en ik zei: Zij weegt ongeveer 30 tot 35 kg... en hij antwoordt: Zij woog een paar dagen geleden 30 kg. Ik zat er niet ver naast. En terwijl ik nadacht over wat er zojuist gebeurd was, dacht ik bij mijzelf: Of mijn krachten zijn mij ontnomen of dit schepsel woog meer dan 100 kg!

Ik moet hier nog een kleinigheid aan toevoegen. De pogingen die ik had ondernomen om haar op te tillen toen zij in extase was, hadden ertoe geleid dat de schouders omhoog kwamen. En zoals iedereen heeft kunnen zien is zij in die houding gebleven, met de ogen naar de hemel gericht en de schouders omhoog. Een neef van mij, die erbij was, zei tegen mij:

- Kijk, hoe je haar hebt achtergelaten.

En ik:

- Je hebt gelijk! Maar wat kan ik er aan doen?

Toen heeft een andere zieners, die niet in extase was en naast haar stond, even over de kleren van Loli gestreken ter hoogte

van haar schouders en toen namen deze weer hun normale positie in.

Levitatie:

Laten we nu eens naar een ander fenomeen kijken. Conchita gaat, in extase, naar de kerkdeur, die gesloten was. Zij gaat naar de ingang van de vrouwen (want er zijn twee ingangen en de vrouwen gaan meestal door dezelfde deur naar binnen). Wanneer zij bij de houten deur aankomt, gaat zij knielen en zoals gewoonlijk maakt zij het kruisteken en begint te bidden. Dan staat zij op... en - dat is nog een punt waarover ik graag

opheldering zou willen hebben en ik zou vooral een verklaring willen hebben van degenen, die zeggen dat alles wat hier is gebeurd vals was - het meisje richt zich op, draait haar rug naar de kerkdeur, loopt een beetje naar voren,

stopt en laat zich plotseling steil achterover vallen, als door de bliksem getroffen!... En werkelijk, de schok is heftig, zo zelfs, dat de vrouwen die daar aanwezig zijn beginnen te schreeuwen:

- Oh! Mijn God, Conchita is dood!... Conchita is dood! Sommigen schreeuwden, sommigen huilden,... zoals vrouwen doen! Ik was niet verbaasd, hoewel het ernstig was. Ik heb hun moeten zeggen: Stil! Wees een beetje rustig. Als zij dood is zullen wij haar morgen begraven. Maar ik wist wel dat haar niets zou overkomen, dat hadden we al zo vaak gezien... Iets in mij zei, dat zij geen enkel gevaar zou lopen. Het meisje ligt enkele minuten op haar rug op de grond en plotseling, zonder van houding te veranderen, beweegt ze naar voren, slechts steunend op de hielen. Zij gaat zo terug tot aan de kerkdeur en gaat vervolgens weer vooruit. Ik kijk ernaar en merk op:

Kijk, dat is merkwaardig, wanneer zij terugkomt naar de ingang bewegen haar kleren niet, dat is normaal, maar wanneer zij naar voren gaat zou haar jurk weer naar boven moeten gaan... Welnu, die beweegt ook niet!...

Het meisje legt dit traject vier of vijf maal af. Dan richt zij zich op. Het lijkt mij logisch dat haar lichaam, zo lenig als zij is, een beetje zou hebben moeten buigen, ofwel in de knieën, ofwel bij het middel, maar nee, zij is als een blok opgestaan, met een buitengewone snelheid!... Hoe heeft haar lichaam zich kunnen oprichten zonder een enkel steunpunt op de grond? Verdraaid, ik zou bijna nog iets vergeten! Een van deze keren dat zij terugging naar de kerkdeur, heeft een heer die daar stond zijn hand tussen het lichaam van het meisje en de grond laten passeren: het lichaam verplaatste zich in de lucht, want zijn hand is langs het hele lichaam gegaan en raakte de grond niet.

Dat heb ik zelf gezien. Wat ik heb gezien, heb ik gezien en ik zeg het. En ik voeg er niets aan toe en laat er niets uit van wat ik heb gezien.

Jammer genoeg heb ik niet de naam van die meneer gevraagd, want wij waren allen druk aan het kijken en niemand vroeg zich af wie wij waren. Maar die meneer deed dat voor mijn ogen. Ik zou u nog veel meer buitengewone dingen kunnen vertellen, die volgens mij geen natuurlijke

Doctor Puncernau van Barcelona heeft beter dan anderen het delicaat probleem der verschillen (variaties) van de zienersessen gesteld, onder dit psychologisch aspect. (Revue van Barcelona, "Porque" 29 Maart 1967) .

Dit godsdienstig en psychologisch drama is eigen aan de verschijningen te Garabandal, niet in de zin dat de getuigen van andere verschijningen niet met tegenkantingen hadden af te rekenen; maar deze werden dan doorgaans gewekt door seculiere overheden. Te Garabandal echter ligt het drama in de geestelijke wereld. Wanneer de zienersessen dicht bij de H. Maagd zijn, prent Deze hen een grote eerbied in voor de Kerk en voor de priesters. Zekere dag zeggen de kinderen tot de

Dr. Ricardo Puncernau met links Mari Cruz, Loli en zijn dochtertje Margaretha rechts bij de pijnbomen.

H. Maagd, tijdens een extase, dat het mooier zou zijn te bidden: "Heilige Maria Moeder van God en onze moeder...". De H. Maagd geeft hen gelijk, maar insisteert erop dat zij niets zouden veranderen in het weesgegroet alvorens de Kerk dit doet. Zij gehoorzamen. De H. Maagd geeft hen ook in trouw te zijn aan de Kerk.

Maar deze Kerk is Rome; Rome dat geen teken van oppositie geeft. ..De Kerk is de eerste bisschop van Santander die eerder sympathiek stond. Maar hij trekt zich terug en zijn opvolger verzet zich, onder invloed van zijn secretaris. Hij verplicht pastoor Don Valentin, die nochtans alles met voorzichtigheid heeft onderzocht, zich terug te trekken en hij wordt vervangen door een jong priester die alles in het werk stelt om het vertrouwen in de zaak te breken. De secretaris stelt een dossier samen dat enkel negatieve gegevens bevat. De familiale en sociale sfeer worden moeilijk.

Wanneer de bisschop en zijn secretaris insinueren dat alles illusie is, weten de kinderen niet meer wie geloven, noch aan wie gehoorzamen! De weerstand van Santander en van de pastoor duren voort. De moeder van Jacinta schreef rond Pasen 1967 : "Eenmaal hadden de ouders van Jacinta hun dochter niet geroepen op het uur dat zij gevraagd had om de oproep der H. Maagd tegemoet te gaan; het gevolg was dat het kind een maand lang zonder visioen bleef. Zij werd bedroefd, verloor de eetlust en geleeek een ziel in nood; tot na verloop van een maand zij opnieuw visioen kreeg". (Impartial mai 1967) .Deze afwezigheid deed dus lijden en toont dat de H. Maagd eraan houdt trouw gevolgd te worden. Maar deze straf betekent ook barmhartigheid, want zij toont aan allen dat de kinderen geen visioenen hebben als zij het zelf willen, maar wanneer de hemel dit wil.

Deze lieve Maagd heeft alles voorzeggd. Conchita zegt

in haar dagboek blz. 70 "Zij zegt dat wij elkander zullen tegenspreken. ..en dat wij zover zouden gaan dat wij ontkennen zullen dat wij Haar en de Engel hebben gezien".

Dit verbaasde ons ten zeerste, dat Zij zoiets zei.

Maar de H. Maagd heeft niet uitgelegd hoe deze verbaasende ontkenning gebeuren zou. De verwarring is zover gegaan, dat deze soort hersenspoeling, tengevolge van een reeks pijnlijke opposities, dat Conchita schreef in een brief aan P. Morelos op 13 oktober 1966: "Aan allen, aan de bisschop, voor drie andere priesters, heb ik gezegd dat alles leugen was, en ik heb dit zelfs getekend"... Conchita bekent alles maar zij voegt erbij: In ons binnenste evenwel wisten wij dat de aartsengel en de H. Maagd ons verschenen waren. ..Ik zelf was verbaasd dit alles te zeggen, daar mijn geweten gerust was omtrent het feit dat ik de H. Maagd had gezien.

Ziehier nog een getuigenis van die gewetenstroebel, die zo fel gelijkt op de toestand van dezen die een hersenspoeling ondergingen. Zekere dag biedt een groep bezoekers aan Conchita een schilderij aan van O.L. Vrouw van de Karmel, welke in de Verenigde Staten geschilderd werd. Men vroeg .aan Conchita of deze afbeelding geleeek op de H. Maagd zoals zij Haar had gezien. Zij antwoordde : "Neen" en zij begon allerlei wijzigingen aan te geven ; bv. het schapulier was verschillende; de manier waarop de H. Maagd het Kindje droeg was anders. Men vroeg haar ook bijzonderheden omtrent een woord toegeschreven aan de H. Maagd; Conchita verbeterde: "Neen, dit werd niet door de H. Maagd gezegd, maar door een Engel..." Men stelde vragen: Wanneer U zei dat U de H. Maagd zag, hebt U gelogen ? NEEN, ik zei de waarheid. Nu wanneer ge zegt haar niet gezien te hebben, liegt ge dan ? Neen, ik zeg de waarheid. Hebt U thans een gerust geweten ? JA. En wanneer U zei dat U de H. Maagd zag, was U dan ook gerust ? Ja, heel zeker, ja. Wanneer was uw geweten het meest gerust ? Wanneer ik zei dat ik de H. Maagd had gezien. Dan had ik een VOLKOMEN GERUST geweten. ..En waarom zegt U thans dat U de H. Maagd niet hebt gezien ? Ziehier het in de war sturend antwoord (bij 't eerste zicht). De H. Maagd weet waarom ZIJ DE ZAKEN ZO LAATGEBEUREN .

In een brief op 13 november schrijft Conchita:" Ik ga voort hetzelfde te denken omtrent mijn herroepingen, en ik aanvaard dit als een kruis. Zij noteert nog in haar dagboek blz. 70 en 71: "Innerlijk in ons wisten wij nochtans dat de H. Maagd en de Engel ons verschenen waren... want zij hadden in onze zielen een diepe vrede en vreugd gebracht en een groot verlangen om veel en innig te beminnen. Hun glimlach en hun woorden trokken ons aan en wij verlangden hen meer te beminnen en ons gans aan hen over te geven. ..".

Conchita ontleedt de innerlijke waarde van haar revelaties. Zij gelukt daar veel beter in dan wanneer zij tracht het kruis van haar twijfels te ontleden. ..dit soort hersenspoeling dat zij samen met haar gezellinnen ondergaat. Zij zegt : "Ik weet niet waarom wij hebben getwijfeld ; het was een soort twijfel die van de duivel scheen te komen ". Zij voegt er aan toe:"die ons de Heilige Maagd wou doen ontkennen" (Dagboek blz. 71) .Hierin ziet zij juist. Maar zij geeft zich geen rekenschap dat de duivel door en samen met de mensen handelt. De gedraging te Santander is zeker niet hemels en de uitwerking, dit soort hersenspoeling waarvan Conchita de gevolgen ondergaat

is geen Hemelse daad.

Ziehier het teken van de hemel. Vanaf het ogenblik dat Mari-Cruz, Jacinta en Loli ontkend hebben de H. Maagd te hebben gezien, hebben zij geen verschijningen meer. Het is wel de hemel die hen zichtbaar aantoonde door deze straf, dat dezen die hen moreel verplichten te ontkennen niet onder hemelse invloed staan. In ogenblikken waar men niet best weet wat men zegt, en zij hebben zich een beetje laten beetnemen door de duivel. ..(Dagboek blz. 71). Nu zijn Loli en Jacinta weergekeerd tot de realiteit, zij geloven dat zij de H. Maagd hebben gezien. Heel natuurlijk, hoe zouden zij iets anders kunnen geloven? (Dagboek blz. 71).

Men bemerkt dat de zieneressen hun tegenspraken niet verklaren. Zij kunnen niet weten dat deze ongewone toestand wel een gevaar betekent, maar de verleiding en vervolgingen van de hel en van dezen die onbewust door satan worden meegesleept zouden nooit kunnen vernietigen dat wat de hemel wil. Wij hebben die toestand ge noemd een hersenspoeling niet door fysieke kwellingen veroorzaakt, zoals in Communistisch China, maar door morele tegengestelde omstandigheden, waaruit de kinderen niet losraakten en die dezelfde uitwerkingen hebben. De bedenking van Conchita is fijn en juist: "in die ogenblikken, waar men niet best weet wat men zegt". Dit is wel hun morele onverantwoordelijkheid. De missionarissen in China wisten niet meer wat ze zegden tijdens de hersenspoelingen. (jaren 50-60) Maar de hemel waakt over de zieneressen.

Conchita schrijft: "Zekere dag vroeg ik mijzelf in mijn kamer af of het wonder zou plaats grijpen; dan hoorde ik een stem die zegde: "Conchita, aarzel niet, twijfel er niet aan dat mijn Zoon het wonder zal verrichten".

"Dit heb ik in mijzelf gehoord", zegt Conchita, "maar zo duidelijk alsof het aan mijn oor werd gezegd. Dit heeft mij een vrede gebracht, een diepere vreugd nog dan wanneer ik haar zag". Deze ervaring is werkelijk hemels; en Conchita is verstandig genoeg om er zich rekenschap van te geven, dat wanneer zij bevestigt, de hemel met haar is.

Wanneer zij ontkent is het niet de hemel die haar helpt, maar de vijand van de hemel en zijn trawanten, bewust of onbewust.

Men moet er zich niet over verwonderen dat Mari-Cruz meer dan de anderen door die spoeling aangetast is en dat zij voortgaat te ontkennen. Psychologisch was zij ook de meest kwetsbare der zieneressen. Maar de hemel heeft haar niet verlaten. In een brief aan P. Andreu schrijft zij: "Goede Pater in O.H. Jezus Christus, ik dank U voor de mooie prentjes die U mij toezond; ik ook zou blij geweest zijn U te zien met Loli ; maar aan mij heeft mevrouw de Markiezin niets gevraagd, aan de anderen heeft zij ge- of zij wilden; maar aan mij niets omdat zij mij niet graag wilde meenemen. Het is omdat de mensen mij niet graag zien, omdat ik minder de H. Maagd zie, maar dat geeft niet. Ik houd veel van de H. Maagd; en ik wil graag wat zij wil. Het is nu 18 dagen dat ik Haar niet meer zie, maar ik houd evenveel van Haar als wanneer ik Haar zag".

Dit getuigenis is kostbaar. Mari-Cruz is door de hemel gestraft om haar ontkenningen die haar doen lijden en haar sociaal declasseren. Maar haar liefde voor de Maagd blijft schoon en zelfs heldhaftig. Loli ook heeft hulp vanuit de hemel ontvangen. In november 1965 heeft de H. Maagd haar aangekondigd in een innerlijke toespraak dat zij in deze wereld veel zou moeten lijden. "Ik zal veel beproevingen kennen", zegt zij, "zodat ik aan alles zal twijfelen wat ik gezien heb. En dit zal mij meer doen lijden dan al het ovrige" (Dagboek blz. 101). Dit woord is kostbaar. Die hersenspoeling is dus een groot kruis voor de kinderen. Onder het lijden is het kruis der ontkenningen het zwaarst. O.L. Heer verwittigt Conchita (na de H. Maagd) : "Ik houd eraan U te zeggen dat gij veel zult lijden van nu af tot aan het wonder, want weinigen zullen geloven. Zelfs uw familie zal denken dat gij hen bedrogen hebt. Dit alles echter ben Ik die het wil voor uw heiligmaking". Ziedaar het laatste woord dezer beproeving.

De kinderen tot heiligheid helpen. Het is satan niet die zo iets wil. Men ziet dat ook zelfs die onmenselijke hersenspoeling toegelaten wordt door de Heer en de H. Maagd om hen naar de hemel te lijden. Dit is wel degelijk "heiligen".

De tegenspraken hebben de zieneressen in een meest vernederende toestand gebracht. Maar zodanig worden de kinderen beveiligd tegen

egoïsme en hoogmoed. Die openbare betuigingen van verering, die foto's, het vragen van hun handtekening werden een gevaar voor hun heiligheid.

' Deze hersenspoeling heeft hen ten zeerste doen lijden, maar hen tevens bevrijd van de listen der ijdelheid. Waarlijk Conchita heeft gelijk te zeggen: *De H. Maagd alleen weet waarom zij de zaken aldus laat gebeuren*. Het is haar beschermende hand die alles heeft geregeld en zodanig dat zelfs de ontkenningen hun vertrouwen niet kon ruïneren; dit blijft stabiel, gegrond op openbare feiten door zoveel mensen gecontroleerd, de sublieme dood van de Pater Jezufet en het wonder der zichtbare hostie.

Het is wel degelijk de Voorzienigheid die gezag voert te Garabandal. Men moet nog als een hulp uit de hemel aanduiden de biecht aan de liefderijke en verstandige pater Don Valentin die hen een penitentie oplei van 10 rozenhoedjes en vijf Onze Vaders. Hij moet zwijgen maar de kinderen hebben gesproken. Zij beklagen zich niet om deze zware penitentie.

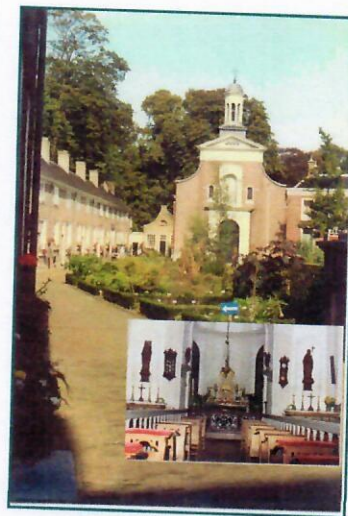
Zij doet ons evenwel opmerken hoe de wijze priester Don Valentin, die alles persoonlijk heeft gezien en gecontroleerd aan de kinderen heeft doen ondervinden, hoe gevaarlijk deze openbare ontkenningen zijn. Sommigen zouden deze kunnen interpreteren tegen de boodschap in. Maar aldus zouden de kinderen zich in een nog moeilijker toestand bevinden. De secretaris van het bisdom en later ook de jonge priester zouden hen aanmoedigen om alles te ontkennen en te geloven dat alles illusie was en kinderspel.

En de biechtvader straft hen en hij heeft gelijk. Wie zou hierbij het compas niet verliezen! Men beweert dat de jongste drie met tering bedreigd worden. Dit zou niet zo verwonderlijk zijn. ■

AANBIDDING IN NEDERLAND

Beste vrienden van het H. Sacrament

Ik wil het volgende onder uw aandacht brengen:

Elke 2e Zondag van de maand is er aanbidding van het H. Sacrament in het mooie Begijnhof kerkje van Breda. Voor de maand Maart is dat Zondag 14 Maart 2004. Aanvang 15.00 t/m 16.00

Het H. Sacrament zal worden uitgesteld in een schitterende monstrans. De stille Aanbidding wordt afgewisseld door enige gebeden en

gezangen onder leiding van Pastoor A. Kamps. Het schone, devote kerkje, waarvan de muren doordrongen zijn van de gebeden van de vroegere begijnen, leent zich uitstekend voor het stille vertoeven bij de Heer in het H. Sacrament.

Mijn persoonlijke ervaring is dat de hemel hier de aarde raakt, en de aarde de hemel. U bent van harte welkom. Het dichtstbijzijnde parkeerterrein heet de Vlaszak. Vanaf het station is het ongeveer 10 minuten lopen, vanaf het parkeerterrein dito.

Met vriendelijke groet: Wim Langeveld

LEVE CHRISTUS IN HET H. SACRAMENT